

Pokroky matematiky, fyziky a astronomie

Jubilea a zprávy

Pokroky matematiky, fyziky a astronomie, Vol. 33 (1988), No. 6, 345--351

Persistent URL: <http://dml.cz/dmlcz/139278>

Terms of use:

© Jednota českých matematiků a fyziků, 1988

Institute of Mathematics of the Academy of Sciences of the Czech Republic provides access to digitized documents strictly for personal use. Each copy of any part of this document must contain these *Terms of use*.

This paper has been digitized, optimized for electronic delivery and stamped with digital signature within the project *DML-CZ: The Czech Digital Mathematics Library* <http://project.dml.cz>

[28] WILF, H.: *The Disk with the College Education*. American Mathematical Monthly, 89 (1982), s. 4—8.

jubilea zprávy

Rukopisy článků k osobním výročí nebo k výročí institucí musí být redakci dodány 9 měsíců před datem výročí, mají-li být publikovány včas.

K ŠEDESÁTINÁM DOCENTA VÁCLAVA KUDLÁČKA

Dne 7. června 1988 se dožil významného životního jubilea doc. RNDr. Václav Kudláček, CSc. Narodil se v Ivančicích, kde v roce 1947 maturoval na reálném gymnáziu Jana Blahoslava. V následujících čtyřech letech studoval na přírodovědecké fakultě Masarykovy univerzity v Brně obor matematika—fyzika. V roce 1953 získal doktorát přírodních věd na základě disertační práce *O částečně uspořádaných grupech* a o devět let později ukončil úspěšně externí aspiranturu obhájením kandidátské disertační práce *O částečně uspořádaných okruzích*.

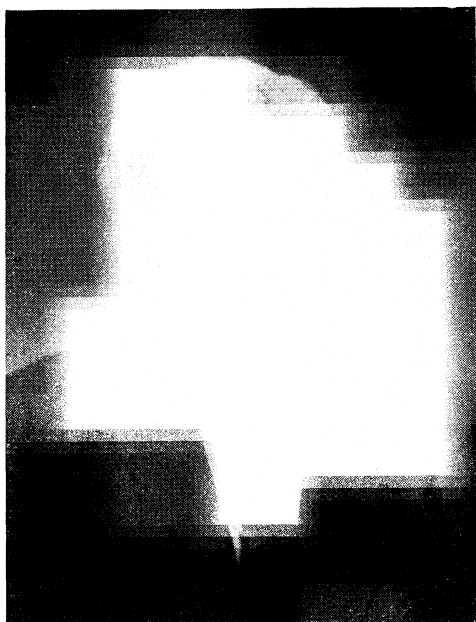
V roce 1950 ještě jako posluchač přírodovědecké fakulty nastoupil na místo asistenta u prof. Čupra na II. ústavu matematiky Vysoké školy technické v Brně, jehož vedení později převzal prof. Klapka. Mimořádné organizační schopnosti, obětavost a umění jednat s lidmi předurčila doc. Kudláčka k angažované práci všude tam, kde vznikalo něco nové a progresivní. Podílel se na vzniku a vedení několika pracovišť v rámci techniky, zejména katedry matematiky na Vysoké škole státní, katedry matematiky na fakultě energetické a katedry matematiky na nově zřízené elektrotechnické fakultě. Na všech těchto katedrách vykonával funkci tajemníka katedry nebo zástupce vedoucího katedry. V roce 1960 byl jmenován do komise MŠK pro zavádění výpočetní techniky a rok poté se zúčast-

nil školení na počítači LGP-31, které se konalo v Mindenu v NSR. V té době se podílel na budování Laboratoře počítačích strojů a vytvoření katedry samočinných počítačů, jejímž vedoucím byl po dobu jednoho roku. V té době vedl výuku programování na elektrotechnické fakultě, která jako první v republice zavedla výuku programování pro všechny obory. Podstatnou mírou se podílel na přebudování a rozšíření výuky matematiky i do vyšších ročníků elektrotechnické fakulty, což bylo podnětem i pro ostatní fakulty v republice. Od roku 1966 byl vedoucím nově vzniklé katedry aplikované matematiky, která byla později přejmenována na katedru teoretické kybernetiky. Několik let byl členem vědecké rady fakulty i školy.

Vědecká činnost doc. Kudláčka byla zpočátku zaměřena na studium částečně uspořádaných grupoidů a okruhů. Od roku 1960, díky spolupráci s praxí a vedení odpovídajících vědeckých úkolů, se jeho práce zaměřila na problematiku programování počítačů, minimalizaci logických obvodů, teorii automatů a systémů. Z této oblasti pochází také jeho habilitační práce *O syntéze t-automatu*, kterou se v roce 1964 habilitoval pro obor matematika. Další jeho práce z operační analýzy byly inspirovány jeho působením v Ústavu metod a řízení strojírenské výroby VUT, kde pomáhal založit matematické oddělení. Publikoval celkem 19 původních vědeckých prací, je spoluautorem překladů dvou knih a tří výzkumných zpráv a autorem několika hodnotných učebních textů z aplikované matematiky.

V roce 1981 se přestěhoval doc. Kudláček ze zdravotních a bytových důvodů do rodných Ivančic a začal působit jako učitel na tamním gymnáziu. Ujal se výuky programování počítačových systémů, zapojil se do vedení kursů pro úspěšné řešitele matematických a fyzikálních olympiád a je jedním z vedoucích soustředění nadaných matematiků 2. ročníků gymnázií celé republiky, která se konají v Ivančicích.

Doc. Kudláček byl dlouholetým předsedou brněnské Kybernetické společnosti a v rámci JČSMF pracoval několik let v komisi pro výuku matematiky na vysokých školách technických, ekonomických a zemědělských. Jako dlouholetý člen KV MO organizuje olympiádu z programování. Po přestěhování do Ivančic pracuje v několika komisích MěNV a v odboru turistiky VTJ Slovan Ivančice. Za dlouholetou

učitelskou a odborářskou činnost obdržel doc. Kudláček v letošním roce ke Dni učitelů „Společenské ocenění vlády ČSSR a ÚRO“.

Profil doc. Kudláčka by nebyl úplný, kdybych se nezmínil o jeho vynikajících pedagogických schopnostech. Pečlivě promyšleným výkladem, zanicením pro vše pokrokové a neutuchajícím elánem a humorem umí zaujmout studenty a povzbudit je k většímu výkonu. To vše je ještě umocněno jeho přátelským až otcovským vztahem k mládeži a zjevnou ochotou podat pomocnou ruku, kde je třeba. Proto je též doc. Kudláček vítaným externím učitelem na oboru matematiky brněnské univerzity, kde se jeho výběrové přednášky z operační analýzy, kybernetiky a teorie systémů těší velké oblibě. Za tuto plodnou spolupráci mu byla udělena stříbrná medaile UJEP.

Na závěr přeji doc. Kudláčkovi jménem matematické veřejnosti do dalších let hodně zdraví, dobrou životní pohodu a co nejvíce pracovních úspěchů.

Miloš Ráb

K ŠEDESÁTINÁM PROFESORA MILOŠE RÁBA

Dlouhodobý vedoucí katedry matematické analýzy přírodovědecké fakulty UJEP a významná osobnost brněnského matematického života

prof. RNDr. Miloš Ráb, DrSc., vstupuje 30. září 1988 mezi šedesátníky. My, kteří máme tu čest se s ním dobře znát, můžeme jenom konstatovat, že uvedený údaj je singularitou funkce jeho životního elánu vzhledem k času.

Narodil se v roce 1928 v Újezdě u Brna. Po maturitě v roce 1947 na reálném gymnáziu v Brně studoval obor matematika—deskriptivní geometrie na přírodovědecké fakultě tehdejší Masarykovy univerzity v Brně (dnes UJEP). Studium ukončil s vyznamenáním v roce 1951. Poslední rok studia byl již asistentem matematiky tehdejší Vysoké školy technické v Brně. Od roku 1952 působí na přírodovědecké fakultě, a to nejdříve na katedře matematiky a od roku 1962 na tehdy zřízené katedře matematické analýzy. V roce 1957 po dvouleté externí aspirantuře u prof. O. Borůvky obhájil kandidátskou disertační práci a získal vědeckou hodnost CSc. V roce 1961 byl jmenován docentem matematiky, v roce 1967 mu byla na základě obhajoby doktorské disertační práce udělena vědecká hodnost DrSc. a v roce 1969 byl jmenován profesorem matematiky.

Vědecká práce prof. Rába je orientována na kvalitativní vlastnosti řešení lineárních diferenciálních rovnic. Ve svých prvních pracích se zabýval otázkami vztahů řešení takových rovnic 3. a nižších řádů, potom s využitím metod teorie transformací akademika Borůvky a metody perturbace odvodil m. j. nutnou a postačující podmínku pro oscilaci řešení rovnic 2. řádu — sjednocující téměř všechna kritéria zráma do té doby ve světové literatuře. Podobných vynikajících výsledků dosáhl i při studiu asymptotických vlastností řešení rovnic s reálnými i komplexními koeficienty, popř. dvou rozměrných systémů diferenciálních rovnic. Své výsledky publikoval v 35 původních vědeckých pracích. Aktuálnost, podnětnost i vysokou úroveň vědecké práce prof. Rába dokumentují četné citace v odborné literatuře, přednášky na pozvání univerzit v Polsku, Rumunsku, Bulharsku, Itálii, na sympozii a konferencích, odborný i přátelský kontakt s mnoha předními světovými matematiky. Je odpovědným řešitelem DÚ SPZV, v jehož rámci vede více než dvě desetiletí vědecký seminář. Úspěšně školil 7 aspirantů a mnozí další kandidáti věd a nyrější docenti mladší a střední generace začínali svou vědeckou práci v jeho semináři.

Vysoká odborná úroveň, přesnost a schopnost vystihnout v daném problému jeho podstatu

je u prof. Rába harmonicky spojená se schopností zaujmout posluchače způsobem výkladu i celou svou osobností. On sám se považuje především za vysokoškolského učitele a je třeba dodat, že na něho jako na učitele vskutku vynikajícího s úctou a vděčností vzpomínají celé generace posluchačů. Jeho bohaté pedagogické zkušenosti se odrážejí i v pěti vysokoškolských učebních textech i k tisku předkládané celostátní vysokoškolské učebnici matematické analýzy pro učitelské studium.

Samozřejmostí pro prof. Rába je i široká společenská činnost. V letech 1970–86 byl vedoucím katedry matematické analýzy a členem vědecké rady PřF UJEP, byl vedoucím redaktorem a nyní je členem redakční rady časopisu *Archivum Mathematicum*. Je předsedou Sdružení matematických kateder na UJEP, předsedou komitací pro SZZ, SRZ a obhajoby kandidátských disertačních prací, členem komise pro obhajoby doktorských disertačních prací, člen komise expertů při MŠ ČSR a SSR pro obor matematická analýza, předsedou předmětové rady aprobačního předmětu matematika při komisi expertů pro obor učitelství, recenzentem dvou mezinárodních recenzních časopisů a členem několika dalších komisí celospolečenského nebo odborného charakteru.

Za zásluhy v odborné i veřejné činnosti byl oceněn Vyznamenáním JČSMF 1. stupně za úspěchy ve vědecké práci, stříbrnou pamětní medailí PřF UJEP, pamětními medailemi Univerzity Palackého v Olomouci, FS VUT a VAAZ v Brně, byl jmenován Vzorným pedagogickým pracovníkem UJEP.

Prof. Ráb je svým zanícením pro vědeckou a pedagogickou práci i životním optimismem vzorem všem, kteří měli a mají možnost se s jubilantem znát. Přejme mu proto i nadále pevné zdraví, pohodu v osobním životě a mnoho dalších úspěchů v pedagogické i vědecké práci.

Vítězslav Novák a Bedřich Půža

K ŠESŤDESIATINÁM PROFESORA ONDREJA STREČKA

Prof. RNDr. Ondrej Strečko, CSc., sa narodil 25. 3. 1928 v Lupoči, okres Lučenec. Po maturite na gymnáziu študoval v rokoch 1948–52 na Prírodovedeckej fakulte SU v Bratislave. Pedagogické pôsobenie začína v roku 1952 vo Zvolene. V tom istom roku odchádza na Pedagogickú fakultu v Prešove. Vo veľkej miere sa pričínil o výchovno-vzdelávací proces i odborné poslanie

katedry matematiky ako jej člen, tajomník katedry a viac ako 20 rokov jej vedúci.

Odborná činnosť prof. Strečka je zameraná na približné a numerické metódy, špeciálne na teóriu a aplikácie nomografických metód. Výsledkom tejto tvorivej vedeckej práce sú viaceré pôvodné vedecké práce. Je autorom knihy *Desať kapitol z numerických, grafických a iných metód*. V roku 1969 obhájil na Matematickom ústave ČSAV v Prahe kandidátsku dizertačnú prácu a získal vedeckú hodnosť kandidáta fyzikálno-matematických vied. Od roku 1970 pôsobil ako docent, v roku 1980 bol menovaný za profesora. V uplynulej i terajšej päťročnici je zapojený do štátneho plánu základného výskumu I-2-4/11 „Približné metódy s aplikáciou grafov a grafických metód“.

Rozsiahla a náročná je práca prof. Strečka ako funkcionára fakulty i v masovo-spoločenských organizáciách. Po dvoch funkčných obdobiach prodekana pre pedagogicko-výchovnú činnosť od roku 1980 vykonáva funkciu dekana Pedagogickej fakulty v Prešove, UPJŠ v Košiciach. Je člen mnohých komisií a rad. Je obdivuhodné, že toto všetko nenaruša jeho odbornú a pedagogickú činnosť.

Rozsiahla a úspešná je i pedagogická činnosť prof. Strečka. Jeho prednášky z matematickej analýzy sú u študentov veľmi obľúbené pre ich zrozumiteľnosť a presnosť. Je spoluautorom skript *O rovniciach* (1957) a *Zbierky úloh z matematickej analýzy I. a II.* (diferenciálne rovnice obyčajné a rady 1986). Je nositeľom vyznamenaní a mnohých ďalších čestných uznaní a ocenení. Prof. Strečko aktívne pracuje v JSMF. Je zakladateľom Pobočky v Prešove a viac než 20 rokov vo funkcii predsedu. Je členom ÚV JSMF. V JSMF vykonáva zásluhnú prednáškovú činnosť.

Medzi svojimi spolupracovníkmi a priateľmi je prof. Strečko známy ako zásadový a spoľahlivý človek, ochotný vždy poradiť a pomôcť. Spolupracovníci i členovia Pobočky JSMF v Prešove prajú jubilantovi, aby ho i naďalej sprevádzal doterajší životný elán, pevné zdravie, aby sa ešte mnoho rokov mohol tešiť z výsledkov svojej vedeckej, pedagogickej a ostatnej činnosti.

Ludovít Tománek

VZPOMÍNKA NA DOCENTA MILANA SEKANINU

Foto Jan Franců

Týchto niekoľko riadkov nebude vlastne nekrológ, ale vzpomínka na priateľa, ktorý zemrel dne 21. júna 1987. Bylo mu 56 let. Desiatky let tedy byly docentu Sekaninovi odepřeny, aby pokračoval v díle, které nicméně bylo pozoruhodné. *)

Doc. RNDr. Milan Sekanina, CSc., pochází z Prostějova, kde se 30. dubna 1931 narodil a v roce 1950 maturoval. Od té doby žil stále v Brně: matematiku vystudoval na PF UJEP, v roce 1958 získal hodnost CSc. (v oboru elementární matematiky pod vedením prof. K. Koutského). Po absolvování fakulty pracoval na katedře algebry a geometrie PF UJEP, od r. 1963 jako docent matematiky.

Pedagogické práci se věnoval s tímž zaujetím jako vědecké, pedagogice i na „nižší“ úrovni: byl koordinátorem studia na matematických gymnáziích a odpovědný řešitel resortního úkolu. Zájem o vyučování ho přivedl až do národní subkomise UNESCO a do komise MŠ. Doklady o realizaci jeho teoretických myšlenek jsou obsaženy ve třech učebnicích geometrie

*) Podrobně je zhodnoceno v článku J. ROSICKÝ: *Zemřel docent Sekanina*. Časopis pro pěst. matem. (v tisku).

pro gymnázia a v *Geometrii I, II* pro VŠ (vedoucí autorského kolektivu), v pěti vysokoškolských skriptech a monografiích *Teorie grup ve fyzice* (spoluautor). Zajímavou epizodou byl překlad Ševrinovy a Žitomirského knihy *Geometrie pro děti*. Rezignoval na verše originálu — a bylo jich tam hodně — a vymyslel nové, stejně vtipné, blízké českým dětem. Kniha šla na dračku jako „matematika pro mateřské školy“. Pod dojmem tohoto úspěchu si ji přeložili i na Slovensku. Jako renomovaný teoretik vyučování přednášel Sekanina i v Bratislavě řadu let; v pokračování mu zabránila až choroba.

Veřejná práce s odborným zaměřením u něho značně převyšovala standardní objem organizační politické práce na fakultě. Jeho pracovní iniciativa byla čtyřikrát oceněna na úrovni děkana a rektora, naposled stříbrnou medailí PF UJEP (1979). Nelze opomenout jeho aktivitu ve výboru pobočky JČSMF a členství v ÚV Jednoty (od r. 1980). Také práce v Jednotě byla oceněna, a to titulem zasloužilý člen.

Vědecká práce byla jeho láskou a v době nemoci, kdy mu bylo znemožněno organizovat a cestovat po komisích a kdy ho i přednášení zmáhalo, věda se mu stala hlavní oporou v úsilí o návrat do života. Takováto nepravděpodobná scéna ve fakultní nemocnici r. 1981 v době první krize: před několika týdny nebylo jisté, zda pacient na týdny odkázaný na umělou ledvinu vyvázne životem — dnes požádá o knížku na studium. Pro upřesnění: a studuje.

V padesátých letech ho jeho neokázalý ale mimořádný talent přivedl do řad členů katedry algebry a geometrie (1954). Zde se stal jedním z iniciátorů akce „Diskuse o nových pracích brněnských matematiků“, která nakonec přešla pod hlavičku Jednoty. V nich po léta jednou týdně referovali domácí i cizí odborníci. Aktem vděčnosti a přátelství byl jistě obtížný, časově náročný, nezhodnocený a vlastně nezhodnotitelný výkon spočívající v kritickém uspořádání vědecké pozůstalosti prof. K. Koutského.

Vědecké zaměření doc. Sekaniny bylo mnohostranné, jak to odpovídalo jeho encyklopedickému rozhledu. Za aspirantury u prof. Koutského se zabýval klasickou a moderní elementární geometrií a koncem padesátých let v jeho semináři obecnými topologickými prostory, tedy tematikou navazující na slavný předválečný Čechův topologický seminář. Za pobytu v Moskvě u A. G. Kuroše (1966) se seznámil s teorií

kategorií, k jejímuž rozvoji pak přispěl pracemi i výchovou mladých kádrů. Rovněž zájem o problémy univerzální algebry vzešel z pobytu v zahraničí, a to ve Winnipegu (1968–69) u G. Grätzera. Je-li v Sekaninově práci možno mluvit o centru pozornosti, pak je jím teorie grafů. Z celkového počtu 60 vědeckých prací pojednává 17 o grafech. Patřil k zakladatelům tohoto odvětví u nás a zájem o grafy ho provázel po celý život. Výsledků dosažených v této disciplíně si také nejvíce cenil, hlavně těch, jež se týkaly hamiltonovských vlastností mocnin grafů. Nebyl ješitný, ale s potěšením mi ukázal v časopise teorém nazvaný jeho jménem. V posledních letech se zabýval aplikacemi grafů v organické syntéze, na úkolu z chemické praxe (plánování chemických reakcí), ke kterému ho přivedl doc. M. Kratochvíl z n. p. Lachema.

Zpráva o tom, jak vyhledával perspektivní studenty a mladé spolupracovníky a jak jeho vyhledávali diplomanti, apiranti, účastníci seminářů a jiní zájemci, se rozsahem vymyká možností této vzpomínky.

Ještě několik osobních i neosobních reminiscencí, rčco jako profil z odvrácené strany oficiálnosti.

Byl diskutér, v oboru dokonce nezadržitelný. Mluvil bez příkras a bez vaty. Zaujal, protože diskutoval věcně, a když mluvil déle, pak proto, že bylo o čem. V seminářích a při předráškách byl stále ve střehu, jakási občasná vrější netečnost byla jen kamufláž, ožil v diskusi. Někdy diskusi i zachraňoval, ale vždy promluvil zasvěceně, nevyplňoval planě mezeru mezi koncem referátu a odchodem (úprkem) obecnstva ze sálu. Mnoho věděl a byl to duch konstruktivní a plný nápadů. O nápady se děлил, nebyl jako ti, kteří si strážejí svůj vědecký chudobinec, na rěmž budují kariéru. Kolik invence a trpělivosti věroval svým žákům. Taková ztráta času! Opravdu ztráta? Některé osobnosti se plně rozvíjejí v čilé komunikaci myšlenek a on byl jednou z nich.

Pocty neodmítal, ale nestavěl na nich. Za pocty jistě bral i vědecké a pedagogické hodnosti. Proto také r. 1970 podal velký doktorát. K řízení však nedošlo.

Měl smysl pro humor. Vzpomínám, jak on a jeho spolužák Stach posunuli o 30 minut dopředu čas na mých hodinách, odložených při přednášce na lavici, proto aby se na Velký pátek (tuším 1952) skončilo odpoledne dřív. Posluhačům vštěpoval heslo: ani den bez matema-

tiky (rozuměj: po přednáškách). Žádná prázdná proklamace, heslo naplňoval, aniž se musel přemáhat — snad jediný na katedře a okolí. Vím třeba — je to jen jeden z dokladů — že o žních 1965 denně po práci studoval Jacobsonovu *Structure of rings*, aby se zregeneroval. Na letní škole ve Varenně, kvůli níž Jacobsona četl, večer co večer pokračoval ve čtení, byl jsem při tom. Ostatnímu věřím, byl seriózní ve vědě i v životě.

Byl fanatikem — i v době pokročilé nemoci pokračoval ve svém semináři o kategoriích. Sklesle poslouchal referát, než přišel čas, aby se vyjádřil k problému. Byl jako vyměněný, jiskřivý intelekt, živá encyklopedie — a pak zase skleslost. Byl fanatik, ale ne zaslepený. Celý život přiměřeně sportoval. Jeho koníčkem byly v mládí housle, vždycky umění, pak historie. Věnoval se rodině, zřejmě výjimka mezi fanatiky. Ve zralém věku se stal úspěšným přestitelem vinné révy, odborníkem, na kterého se obraceli o radu místní praktici z vesnice („co tomu říká literatura?“).

Reminiscence skončila. Snad není práva cíle, tj. připomínky odchodu a smrti přítele. Čas ještě neodvává litost nad tím, že víra ve šťastné rozřešení problému život kontra smrt nakonec — tak brzy a nečekaně — prohrála. Ale život je různotvárný, ani vzpomínka nemůže být jen vážná a smuteční, má-li být profilem z odvrácené strany oficiálnosti, jak bylo předesláno.

František Šik

VZPOMÍNKA NA JIŘÍHO VILÍMOVSKÉHO

Dne 4. července 1987 při výstupu na Kanzelturm (Bielethal, NDR) zahynul tragicky RNDr. Jiří Vilímovský, CSc. Tato zpráva otřásla všemi jeho spolupracovníky a přáteli.

Jiří Vilímovský se narodil 26. 9. 1949 v Plzni. Po maturitě na plzeňské SVVŠ ve třídě s matematicko-fyzikálním zaměřením odešel v roce 1967 do Prahy, kde studoval na matematicko-fyzikální fakultě matematiku se zaměřením na topologii. Studium ukončil s červeným diplomem v roce 1972. Po vykonání základní vojenské služby byl r. 1973 přijat na místo řádného vědeckého aspiranta v Matematickém ústavu ČSAV. Od ukončení aspirantury r. 1976 zde byl

dále zaměstnán jako vědecký pracovník a od 1. 1. 1985 jako samostatný vědecký pracovník. Hodnost RNDr. získal r. 1976, hodnost kandidáta věd mu byla udělena v roce 1977.

Na počátku 70. let byl RNDr. Zdeňkem Frolíkem, DrSc., založen seminář z teorie uniformních prostorů. J. Vilímovský byl od počátku jedním z jeho neaktivnějších členů. Formuloval zde řadu problémů, které podnítily vznik nových zajímavých výsledků. Sám byl autorem nebo spoluautorem téměř třiceti vědeckých publikací. Všechny tyto práce vycházely z teorie uniformních prostorů a zabývaly se nejružnějšími aspekty této teorie a jejími aplikacemi v reálné i funkcionální analýze.

První práce J. Vilímovského se týkaly kategorií uniformních prostorů, zejména reflektivních a koreflektivních podkategorií, jejich vlastností a vztahů. Těto problematice je věnována již jeho diplomová práce, jejíž výsledky později publikoval (*Commenth. Math. Univ. Carolinae* 14 (1973), 305—323); uvádí v ní obecnou konstrukci pro generování koreflektivních podkategorií dané kategorie; v dnešní terminologii jde o podkategorie definované třídami koaxiómů. Na základě této konstrukce odvozuje řadu zajímavých vztahů mezi nejznámějšími koreflektivními podkategoriemi kategorie uniformních prostorů. Během dalších let nachází řadu dalších aplikací: studuje maximální koreflektivní podkategorie s danými vlastnostmi (například v sou-

vislosti s rozšiřováním stejnoměrně spojitých funkcí). V práci *Coreflectors not preserving the interval and Baire partitions of uniform spaces* (společně s G. Tashjianovou, Proc. Amer. Math. Soc. 77 (1979), 257–263) nachází maximální korefektivní podkategorii neobsahující kompaktní interval. Za soubor prací v této tematice byla J. Vilímovskému v r. 1979 udělena odměna vědeckého kolegia matematiky.

Dále se J. Vilímovský zabýval podrobně studiem stejnoměrně spojitých funkcí a zobrazení do Banachových prostorů. Za nezávažnější v této oblasti lze pokládat práci *In-between theorems in uniform spaces* (společně s D. Preissem, Trans. Amer. Math. Soc. 261 (1980), 483 až 501), kde byla dokázána obecná věta charakterizující ty dvojice funkcí f, g z uniformního prostoru X do $\bar{\mathbb{R}}$ (reálná čísla diskrétně rozšířená o $-\infty$ a $+\infty$), k nimž existuje stejnoměrně spojitá funkce $h: X \rightarrow \bar{\mathbb{R}}$ splňující $f \leq h \leq g$. Tato charakterizace nejen zobecnila klasické Katětovovy a Michaelovy výsledky z padesátých let o souvislostech topologických vlastností a prokládání spojitých funkcí (viz např. Z. FROLÍK a kol.: *Akademik Katětov*, PMFA 33 (1988), 1–7), ale našla i použití v teorii reálných funkcí a umožnila řešení otevřených problémů Z. Zahorského, G. Petrusky a M. Laczkwicze o aproximativně spojitých funkcích.

V poslední době se J. Vilímovský stále více věnoval aplikacím uniformních struktur ve funkcionální analýze. Ve společné práci s P. Mankiewiczem *A remark on uniform classification of boundedly compact linear topological spaces* (Rocky Mt. J. Math. 10 (1980), 59–64) byla mj. dokázána tato věta: jsou-li dva topologické lineární prostory X, Y uniformně homeomorfní a jeden z nich má tu vlastnost, že všechny jeho omezené množiny jsou relativně kompaktní, pak X a Y jsou lineárně izomorfní. V práci *Locally convex spaces not containing normed-like subspaces* (*Categorical topology*, Helderman Verlag 1984, 588–598) nalezl největší reflektivní podkategorii lokálně konvexních prostorů neobsahujících nekonečně dimenzionální normované podprostory.

Kromě své vědecké práce se J. Vilímovský zasloužil o dobrý průběh řady matematických akcí. Byl tajemníkem 6. pražského topologického sympozia. Vždy obětavě pomáhal při přípravě tradiční Zimní školy abstraktní analýzy; byl bezesporu jednou z osobností vytvářejících

neopakovatelnou atmosféru této konference. Ztratili jsme v něm schopného matematika a dobrého kamaráda.

J. Pelant, J. Reiterman

Zprávy o jednorázových akcích je třeba dodávat redakci do 1 měsíce od skončení akce.

75 LET BRNĚNSKÉ POBOČKY JČSMF

Své 75. narozeniny oslavila brněnská pobočka Jednoty československých matematiků a fyziků při příležitosti výroční členské schůze, konané 28. ledna 1988 na přírodovědecké fakultě UJEP v Brně.

Z pověření užšího předsednictva hlavního výboru JČSMF a jejího předsedy BŘETISLAVA NOVÁKA se slavnostní schůze zúčastnil vědecký tajemník JČSMF ŠTEFAN ZAJAC, který tlumočil uznání předsednictva brněnské pobočky za všechnu její práci vykonanou v době jejího 75letého trvání. Ocenil i současnou příkladnou činnost brněnské pobočky a aktivitu jejích členů, kterou vyvíjejí v dalších orgánech JČSMF a při pořádání významných celostátních akcí. Vzpomněl také záslužné činnosti akademika Otakara Borůvky v Jednotě, který je nestorem nejen brněnské pobočky, ale celé Jednoty.

Dalším hostem byl předseda Historické komise hlavního výboru JČSMF LIBOR PÁTÝ, který přišel s dárkem historického charakteru. Předal